

POMRUGAĆ (3) *vb impf*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

praes 3 sg pomrugã (2). ◇ 3 pl pomrugają (1). ◇ [part praes act pomrugając.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z niżej notowanych przykładów) s.v. pomrugnąć.

Mrugać w sposób znaczący; annuere, nutare Vulg [czym] (3) :

Zwrot: »pomruć oczyma (a. okiem)« [w tym: na kogo (1)] (3): Nye dáýže tey pocyechy Boże wlfey rádości/ Tym co myę przelláduyã w moyey niewinności/ Ktorzy oczymã lwemi ná mye pomrugáyã [et annuunt oculis Vulg Ps 34/19]/ Bez przyczyny mey zãwždy złości fwe zmyfláyã LubPs 13v; Człowiek Apołtohá (ábo zbiegliec)/ mąż nieuzyteczny/ ydzie wftami przewrotnymi/ pomruca oczymã [annuit oculis]/ zácira nogã/ pãlcem mowi/ złym fercem myfli złe Leop Prov 6/13, Eccli 27/25; [Y rzékł PAN: Przeto że fie wyniółły córki Siońkié/ á chodziły wyciągnãwłzy łzyie/ y pomrugáiąc oczymã [nutibus oculorum] chodziły/ y plãfály/ [...]: Obłysi PAN wierzch głowy córek Siońkich WujBib Is 3/16].

Formacje współrdzenne cf MRUGAĆ.

MN